

lægene i Danmark. Altsaa disse Ting, som her ere fremhævede, og andre Ting af stor Vigtighed, men som jeg ikke erindrer i dette Øjeblik, skulle slet ikke kunne blive Genstand for Betragtning. Ja, desværre, kan jeg sige paa en Maade, men lykkeligvis paa en anden Maade, maa jeg antage, at den ærede Ordfører ikke faar Ret i sine Betragtninger; lykkeligvis, siger jeg, fordi jeg mener, at disse Anlæg ere langt vigtigere end disse, der ville blive fremmede gennem dette Lovforslag, som nu vil blive ophøjet til Lov. Desværre, siger jeg, fordi den ærede Ordførers Ord for ikke ere mig nogen Garanti for, at vi ikke allerede i næste Rigsdagssamling komme ind i ny og overmaade omfattende Jærnbandedebatter. Jærnbaneinteresserne ere ikke dulmede eller lagte til Side ved Fremme af denne ganske ekstraordinære Lov, nej tværtimod, de have faaet al mulig kunstig Vanding i dette Øjeblik, og de ville gro op som Paddehatte her efter Dags.

Saa vil man forsvare, at man er gaaet ind paa dette Forslag, det hele samlede Forslag, der efter Ordføreren for Flertallets Mening endnu ved anden Behandling, da Ordføreren stod som Talsmand for et absolut enigt Flertal i Udvalget var uforvarsomt at vedtage i Landstinget, man vil vedtage det nu som det alene forsvarlige eller formodentlig som det eneste forsvarlige paa Grundlag af, at ellers vil Gedser — Warnemündefærgen ikke blive vedtagen. Dertil vil jeg svare, at i samme Grad som man føler sig overbevist om, at Gedser — Warnemünde-Foretagendet er i enhver Henseende nødvendigt at faa gennemført og at dets Udskydelse vilde være en Ulykke og Skandale, i samme Grad, som man føler sig overbevist om, at Gedser — Warnemünde-Færgen vil være et godt og rentabelt Foretagende — jeg tror nu ikke, at det vil være det, det indskyder jeg, for at det skal være sagt her fra dette Sted — i samme Grad kunde man sikkert føle sig tryk for, at fordi dette Anlæg var blevet udsat over denne Rigsdagssamling, derfor var det ikke dødt og borte. Enten har det virkelig Interesse for de tyske Baner, og i saa Tilfælde vil det ogsaa blive tilbudt i næste Samling, eller det har det ikke eller har ikke virkelig Betydning for de tyske Baner, og i saa Tilfælde er det hele ogsaa for vort Vedkommende skruet op til en unaturlig Højde, saa at dets Bortfalden hverken vilde være en Ulykke eller Skandale, og heller ikke vilde være økonomisk ruinerende eller noget andet

for vort Land. Men hvordan ere vi nu komne ind paa Tanken om, at dette Foretagende, Gedser — Warnemünde-Færgens Gennemførelse, skulde være saa absolut nødvendigt, at den kunde betinge alt muligt, at den kunde betinge dette, at Landstinget den 30te Marts modtager et saa omfattende Jærnbaneforslag og halvvejs beslutter sig til at gaa ind paa det? Ja, det skyldte vi ganske sikkert den ministerielle Ledelse af denne Sag. Den højtærede Minister har ved Sagens første Behandling skildret den Jærnbanepolitik, som Regeringen har ført i de sidste to Aar, og det var saa vist ikke noget Aleksandertog, som han skitserede, der var i den Fremstilling ikke noget, der taler om Sejre eller om saadan noget som Konsekvens eller noget andet, men det var i al Korthed dette. I forrige Rigsdagssamling blev der forelagt en Del, ikke saa farlig mange i Tal, men meget vigtige Jærnbaneforslag, derimellem først og fremmest det, som jeg omtalte før, Forslaget om at ombygge Værkstederne ved Kjøbenhavn, hvis paa-trængende Nødvendighed er anerkendt af alle, paa-trængende nødvendigt ikke alene i Retning af at afskaffe de rent ufarlige Forhold, farlige for den hele Drift, som hersker gennem disse Værksteders Betrængthed, men ogsaa paa-trængende nødvendigt, for saa vidt det er et af de vigtigste Momenter til overhovedet at skaffe Rentabilitet ud af de danske Statsbaner. Altsaa i forrige Samling blev der forelagt en Række, derimellem først og fremmest dette Forslag med den Motivering, at de vare mere eller mindre absolut nødvendige. De bleve ganske vist ikke vedtagne, og hvad skete saa i denne Rigsdagssamling, da en ny Indenrigsminister mødte op? Der skete ikke alene det, at man ganske forlod den Motivering fra forrige Samling, at dette er haardt nødvendige Ting, og derfor maatte de bevilges, man forelagde dem slet ikke. Men der skete endvidere det, at den ny Indenrigsminister indlod sig paa Forhandlinger med Folketingets Flertal allerede ved Samlingens Begyndelse om, hvad han kunde vente gennemført af disse Forslag. Han har selv aabenbart det i dette Ting, og jeg behøver altsaa ikke at lægge Skjul derpaa. Jeg finder, at det er en ganske bedrøvelig Fremgangsmaade, jeg finder, at det er den, der har ledet til disse Konsekvenser, hvoraf den yderligste og værste er den, som vi skulle vedtage i Dag. Man viste i Folketinget ikke nogen Villighed til at vedtage ret meget. Der var ikke Tale om, at man turde forelægge